

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Μαΐου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 21

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'. (Συνέχεια).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΧΝΗΝ ΑΤΟΥΡΗΝ

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ Ἑλλώλ. Τὸ κυνήγιον αὐτὸ δὲν παρουσιάζει κανένα κίνδυνον...

— Πάντα εἶνε ἐπικίνδυνον, μού φαίνεται, νὰ τρέχῃ κανεὶς εἰς δάση, ποῦ δὲν συγχάζονται παρὰ μόνον ἀπὸ πειθήνους, ἀπήντησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Ἀλήθεια... εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ παντήσῃ καὶ ἀρκουῦδες... καμμιὰ φορὰ, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Φέλιπ.

— Ἀλλὰ ἀρκουῦδες ἡμέρες, ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Αὐταὶ δὲν προσβάλλουν ποτὲ τὸν ἄνθρωπον, καὶ τρέφονται ἀποκλειστικῶς μὲ ψάρια καὶ μὲ μέλι.

— Ἀρὴ αἱ τίγρεις;... τὰ λεοντάρια;... οἱ πάνθηρες;... μήπως καὶ αὐτὰ τρώγουν μέλι; ἀντέτεινεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἀποφασισμένος νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ.

— Τὰ θηρία αὐτὰ εἶνε σπάνια, ἐβεβαίωσεν ὁ κ. Μιγκέλ, καὶ δὲν περιφέρονται ποτὲ ἀπέξω ἀπὸ τὰ χωριά· μόνον οἱ πειθήνιοι ἀγαποῦν νὰ κατέρχωνται ἕως τὰ σπίτια.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶπε τότε ὁ κ. Βαρίνας, ὑπάρχει μέσον ἀπλούστατον, τὸ ὅποιον μεταχειρίζονται εἰς τὰ χωριά τοῦ Ὀρενόκου διὰ νὰ συλλαμβάνουν τοὺς πειθήνους, χωρὶς νὰ τοὺς κυνηγοῦν καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ πομαχρύνωνται ἀπὸ τὰ σπίτια των.

— Τί μέσον; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Ἀπέξω ἀπὸ τὸ δάσος τοποθετοῦν μερικὰ φλασκιά, τὰ στερεώνουν καλὰ εἰς τὸ ἔδαφος, κάμνουν ἐπάνω ἀπὸ μιὰ τρύπα στενὴν, ὥστε ὁ πειθήνιος νὰ εἰμπορῇ νὰ χώνῃ τὸ χεῖρ του ἀνοικτόν, ἀλλὰ νὰ μὴ εἰμπορῇ νὰ τὸ βγάλῃ κλειστόν... Μέσα εἰς τὰ φλασκιά βάζουν κανένα καρπὸν ἀπὸ

αὐτοῦς ποῦ ἀγαπᾷ. Ὁ πειθήνιος τὸν βλέπει, τὸν μυρίζεται... Ὁθουόμενος ἀπὸ τὴν λαίμαργίαν, χώνει τὸ χεῖρ του εἰς τὴν τρύπαν, ἀρπάζει τὴν λείαν του, καὶ ἐπειδὴ ἄφ' ἑνὸς δὲν θίλει νὰ φύγῃ τὸν καρπὸν, ἄφ' ἑτέρου δὲν εἰμπορεῖ νὰ βγάλῃ τὸ χεῖρ του κλειστόν, πᾶσι, εἶνε αἰχμάλωτος...

— Πῶς; ἀνέκραξεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης, καὶ δὲν του κόβει ὁ νοῦς του νὰ φύγῃ...

— Ὅχι, δὲν του κόβει ὁ νοῦς του, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ κ. Βαρίνας.

— Ὅριστ' ἐκεῖ! καὶ ἔπειτα σοῦ λέγουν ὅτι οἱ πειθήνιοι εἶνε ζῶντα ἐξυπνα καὶ πονηρά...

— Εἶνε βέβαια· ἀλλ' ἡ λαίμαργία των, βλέπετε, εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν νοημοσύνην των, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βαρίνας.

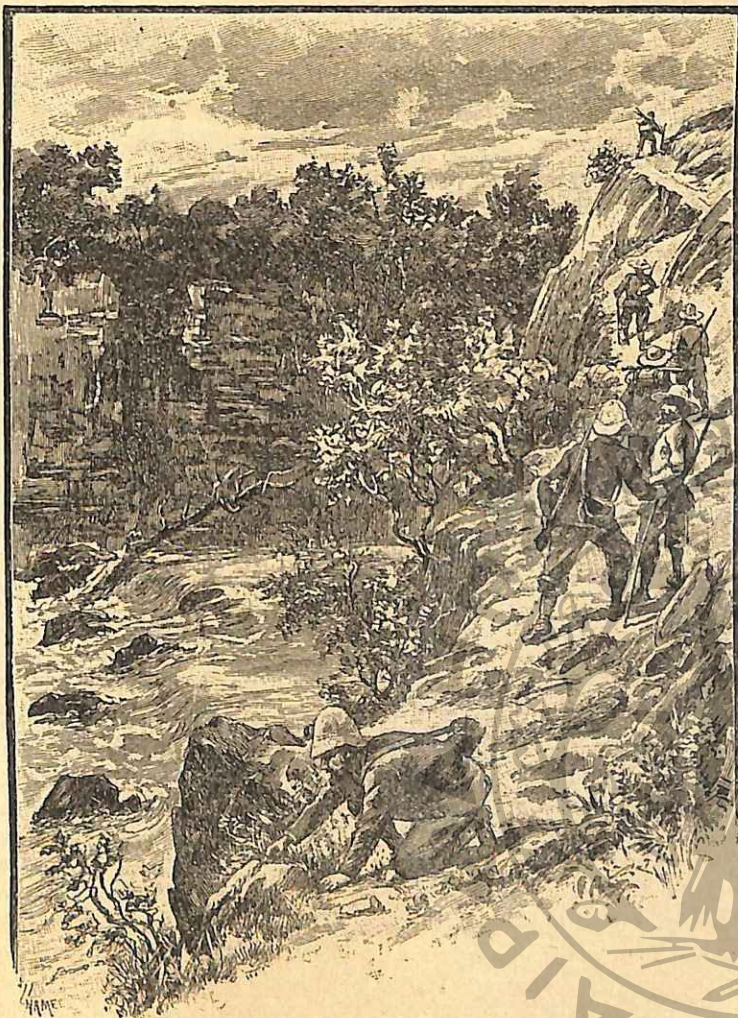
— Ὄ, νὰ χαθοῦν! τὰ κουτάδια!

Βεβαίως, τὰ τετράχειρα, τὰ ἑποῖα συλλαμβάνονται ἀπὸ τοιαύτην παγίδα, ἀξίζουν τὴν ἀνωτέρω προσωνομίαν τοῦ λοχίου. Καὶ ὅμως, τὸ μέσον τὸ ὅποιον ἀνέφερον ὁ κ. Βαρίνας, οἱ Ἰνδοὶ τὸ μεταχειρίζονται συχνὰ μετ' ἐπιτυχίας εἰς τὰ δάση τοῦ Ὀρενόκου.

Ἐν τούτοις, οἱ φίλοι μας κατὰ ἔμπειρον νὰ κάμουν τὰς ἡμέρας, καθ' ὅς θανέμενον εἰς τὴν Ἀτούρην τὴν ἄφιξιν τῶν πλοιαρίων.

Ὁ Παῦλος διηγήθη, ὅτι πρὸ ἐξαετίας ὁ συμπολίτης του Σαφφανζὼν ἔμεινεν ἐκεῖ ἑνδεκα ἡμέρας, διότι τόσον καιρὸν ἐχρειάσθη τὸ πλοιαρίον του διὰ νὰ διέλθῃ τὰ στενὰ τῆς Ἀτούρης Ἀλ' λ' ἐπειδὴ αὐτὴν τὴν φορὰν τὰ ὕδατα ἦσαν ὑψωμένα, ἴσως ὅτι ἐχρειάζοντο ἐλιγώτερον καιρὸν τὸ πλοιαρίον, ἀναχωρήσαντα τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸ Πουέρτο-Ρεάλ.

Διαρκούσης τῆς ἐν Ἀτούρῃ διαμονῆς των, ὁ Παῦλος Κερμώρ καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν συνώδευσαν διόλου τοὺς τρεῖς Βενεζουελανούς καὶ τοὺς δύο γάλλους εἰς τὰς κυνηγετικὰς ἐκδρομὰς των ἀνὰ τὰ περὶχωρὰ τῆς πολιχνῆς. Οἱ κυνηγοὶ δὲν συνήντησαν κανέν ὀθρίον, ἢ τοῦλάχιστον ἐκεῖνα τὰ ὅποια εἶδαν, δὲν ἠθέλησαν νὰ

« Ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἐσταματοῦσεν, ὅσῳς κανὲν φυτὸν ἐκίνει τὴν προσοχὴν του. » (Σελ. 161, στήλ. 6'.)

τα προσβάλλον. Ένας τ ά π ι ρ ο ς μόνον, (ζῶον παχύδερμον με βραχέϊαν προδοσκήδα,) ἐπληρώθη ἀπὸ σφαῖραν τοῦ Ἰακώβου Ἑλλῶν καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν χωρὶς νάναμειν δευτέραν, ἡ ὁποία θά τον ἐξήπλωνεν ἀφέντως νεκρόν.

Εἰς ἀντίρροπον, οἱ κυνηγοὶ ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ φονεύσουν ὅσους ἦθελαν ἀγριοχοίρους καὶ ἐλάφους, πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ζωοτροφῶν των. Καὶ ὅσον κρέας ἐπερίσσευε, τὸ ἐξήρναν ἢ τὸ ἐκάπνισαν κατὰ τὴν ἰνδικὴν μέθοδον, καὶ το ἐφύλαξαν διὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ταξιδίου.

Ἐν τῷ μεταξῷ, οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας, ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ἐξέτεινον τὰς ἐκδρομὰς των μέχρι τῶν περιφρήμων σπηλαίων τῆς Ἀτούρης, τῆς νήσου Κουκουριτάλης καὶ τοῦ λόφου Λῶς - Μουέρτος, ὅπου τὰ σπήλαια χρησιμεύουν ὡς νεκροταφεῖον εἰς τοὺς Ἰνδοὺς Πιαρόας. Ὁ κκ. Μιγκέλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπροχώρησαν περὶ τὰ δώδεκα χιλιόμετρα πρὸς ἀνατολὰς, διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν λόφον Πιντάδον. Εἶνε ὄγκος πορφύρετον, ὕψους διακοσίων μέτρων, τὸν ὁποῖον οἱ ἰθαγενεῖς κατάρθωσαν νὰ διακοσμήσουν με γιγαντιαίας ἐπιγραφὰς καὶ με εἰκόνας, παριστώσας μίαν σχολοπένδραν, ἕνα ἄνθρωπον, ἕν πτηνὸν καὶ ἕνα ὄφιν μήκους τριακοσίων ποδῶν! Ἀντὶ τούτων, ὁ Γερμανὸς Πατέρν θὰ ἐπρότιμα νὰ εὕρισκεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Πιντάδου, (ἡ λέξις σημαίνει ἀζωγραφισμένος) κανὲν σπάνιον φυτόν, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην του λύπην, αἱ ἐρευναὶ του ἀπέμειναν ἄγονοι.

Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ἐκδρομαῖς ἐπέστρεφον ἀπὸ τοὺς μακρυνοὺς αὐτοὺς περιπάτους κατακουρασμένοι. Ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικὸς, αἱ δὲ συχναὶ καὶ ὀρμητικαὶ καταιγίδες δὲν κατάρθωναν νὰ τον μετριάσουν.

Τὰ δύο καθημερινὰ γεύματα συνήθριζον ὅλους τοὺς συνδαιτυμόνας περὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν. Διηγούντο τὰς περιπετείας τῆς ἡμέρας, ὁ δὲ Παῦλος ἤκουε με ζωηρὰν εὐχαρίστησιν τὰς κυνηγετικὰς διηγήσεις τοῦ Ἰακώβου Ἑλλῶν, φροντίζοντος πάντοτε νὰ ποτρέπη τὸ παιδίον ἀπὸ τὰς λυπηρὰς σκέψεις περὶ τοῦ μέλλοντος. Καὶ πόσον θερμῶς ἠῤῃχετο, νὰ ἐλάβανεν ὁ Παῦλος ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ, εἰς Ἀγίον Φερνάνδον, καὶ νὰ μὴν ἐξηναγκάζετο νὰ ριφιοκινδυνεύῃ μακρύτερα!

Ἐπειτα, τὴν ἐσπέραν, τὸ παιδίον ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως διαφόρους σελίδας ἀπὸ τὸν προσφιλεῖ του Ὀδηγόν, ἰδιαιτέρως δὲ τὰς ἀφορώσας τὴν Ἀτούρην καὶ τὰ περίχωρα. Ὁ κκ. Μιγκέλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐθαύμαζον τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῶν πληροφοριῶν τοῦ Γάλλου ἐξερευνητοῦ.

Τέλος, τὴν 9 Σεπτεμβρίου, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὁ ὁ-

ποῖος εἶχεν ὑπάρχει νὰ βοτανολογήσῃ παρὰ τὴν ὄχθην, ἀπέναντι τοῦ χωρίου, ἐπανῆλθε κράζων τοὺς φίλους του.

Ἐπειδὴ καμμία ἐκδρομὴ δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅλοι ἦσαν μαζεμένοι εἰς τὴν μεγαλητέραν καλύβην τοῦ χωρίου, ἀναμείνοντες τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

Εἰς τὰς κραυγὰς, ἔτρεξε πρῶτος ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν. Οἱ ἄλλοι τὸν ἠκολούθησαν, νομίζοντες ὅτι ὁ Πατέρν τοὺς ἐκάλεε πρὸς βοήθειαν, εἴτε προσβληθεὶς ἀπὸ κανὲν θηρίον, εἴτε συναντήσας συμμορίαν Κουίβων.

Ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἐπέστρεψε μόνος, μετὰ κιβώτιον εἰς τὴν ράχιν, κάμνων νεύματα ζωηρά.

— Ἐ! τί τρέχει; . . . τῷ ἐφώναξεν ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν.

— Τὰ πλοιάριά μας, φίλοι μου!

— Τὰ πλοιάρια; . . . ἠρώτησεν ὁ κκ. Μιγκέλ.

— Ἀπὸ τώρα; . . . ἀνέκραξεν ὁ κκ. Φέλιπ.

— Δὲν ἀπέχουν οὔτε μισὸ μίλλι!

Ἐτρεῖξαν τότε ὅλοι, κατὰ μήκος τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, καὶ εἰς μίαν καμπήν, εἶδον τὰ πλοιάρια, τὰ ὁποῖα οἱ ναῦται των ἐρυμούλκουν διὰ τῆς ἐσπέρης.

Μετ' ὀλίγον οἱ ἐπιβάται ἠμπόρεσαν νὰ συνομιλήσουν με τοὺς κυβερνήτας, οἱ ὁποῖοι, ὄρθιοι εἰς τὴν πρύμνην, διηύθυνον τὴν ρυμούλκησιν.

— Σὺ εἶσαι, Βαλδέξ; . . ἠρώτησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Ὁ ἴδιος, κύριε λοχία, καὶ καθὼς βλεπέτε, οἱ σύντροφοι με ἠκολούθουν.

— Ἐ, ἤλθατε καλά;

— Καλά. . . χωρὶς καμμιὰ ἀβάρια. ἀπήντησεν ὁ Βαλδέξ.

— Καὶ σὲ ἐπὶ τὰς ἡμέρας, προσέθεσεν ὁ Μαρσάλ, ποῦ εἶνε πολὺ σπάνιον πρᾶγμα!

Ὁ Παρσάλ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι οἱ Βαρίνας εἶνε λαμπροὶ ναυτικοί. Τοὺς ἐπῆνεσαν πολὺ διὰ τὴν ἱκανότητά καὶ τὸν ζῆλόν των, οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἐκείνοι ἄνθρωποι ἀπεδέχθησαν τόσῳ μᾶλλον εὐχαρίστως τὰ δίκαια τῶν ἐπιβατῶν ἐγκώμια, καθ' ὅσον συνωδύθησαν καὶ ἀπὸ μερικὰ πιαστρά, ἐκτὸς τῆς συμφωνίας, ἔτσι ὡς μ. π. α. ξ. ι. ι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΤΕΡΝ

Ἡ ἀναχώρησις τῶν τριῶν πλοιαρίων ἔγινε τὴν ἐπαύριον, ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Τὴν προτεραίαν, τὸ ἀπόγευμα, εἶχον φορτώσῃ τὰς ἀποσκευὰς, καὶ ἐπειδὴ καμμία βλάβη δὲν εἶχεν ἐπέλθῃ κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ στενοῦ, τὸ ταξίδιον δὲν θὰ ὑφίστατο καθυστέρησιν. Ἐν τούτοις, ἦτο ζήτημα ἂν θὰ

ἐγίνετο μετὰ τὴν μέχρι τοῦδε εὐκολίαν. Ὁ ἄνεμος, ὁ ὁποῖος ἐδείκνυε τάσεις κοπάσεως, δὲν θὰ ἤρκει ἴσως νὰ ὠθήσῃ τὰ πλοιάρια ἐναντίον τοῦ ρεύματος, μέχρι τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου. Ὅπως δὲ ποτε, ἐπειδὴ ἐφυσούσεν ἀόκητ ἐκ βορρᾶ, ἀνεπέτασαν τὰ ἱστία, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ προστρέξουν ἐν ἀνάγκῃ εἰς τὴν ἐσπέρην ἢ εἰς τὴν παλάνταν.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπωμεν ὅτι, ἕκαστος ὁμιλος ἐπεβίβασθαι χωριστὰ εἰς τὸ πλοιαρίον του, ὁ λοχίας μετὰ τὸν Παῦλον εἰς τὴν Γαλλινέταν, οἱ τρεῖς Γερμανοὶ εἰς τὴν Μαρσιάλην, καὶ οἱ δύο Γάλλοι εἰς τὴν Μορίσκη.

Ὅσον ἠμποροῦσαν, ἔπλεον καὶ τὰ τρία εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, συχνότατα δὲ ἡ Μορίσκη ἤρχετο παραπλεύρως τῆς Γαλλινέτας, — ὁ λοχίας Μαρσιάλης τὸ ἐβλεπε γογγύζων ὑποκώφως, — καὶ τοῦτο ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς ἐπιβάτας νὰ συνομιλοῦν.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρωίας, μόλις διήνυσαν πέντε χιλιόμετρα. Ἐπρεπε κατ' ἀρχὰς νὰ λοξοδρομοῦν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διαιδάλου τῶν νησιδίων καὶ τῶν σκοπέλων, ἐξ ὧν γέμει πέραν τῆς Ἀτούρης ὁ ποταμός. Ἦτο ἀόκητ ἀδύνατον νὰ διατηρήσουν μετὰ ἱστία διεύθυνσιν σταθεράν. Εἰς τὰς στενάς ἐκείνας διόδους, τὰ ὕδατα κατήρχοντο με ταχύτητα, καὶ ἐδέησε νὰ χειρισθῶν τὴν παλάνταν ἐρρωμένως.

Πέραν τοῦ βουνοῦ Λῶς Μουέρτος, ἡ κοίτη τοῦ Ὄρενόκου γίνεται πλέον ἐλευθέρα. Πλησιάζοντα τὴν δεξιάν ὄχθην, ὅπου τὸ ρεῦμα εἶνε ἀσθενέστερον, τὰ πλοιάρια ἠδυνήθησαν νὰ ἐπωλεθῶσι κάπως τοῦ ἐλαφροῦ ἀνέμου.

Ὅπισθεν τῆς ἀντιθέτου ὄχθης, ἠγείρετο ὁ λόφος Πιντάδος, τοῦ ὁποίου ἐδῶθεν παρετήρησαν τὸν ἰδιόρρυθμον ὄγκον, τὸν δεσπόζοντα ἐπὶ τῶν εὐρείων πεδιάδων, τὰς ἐποίας συχνάζουν οἱ Ἰνδοὶ Γουαχίβων.

Ἦδὲ ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὸν ὀρίζοντα, καὶ βαθμὴδὸν ὁ ἄνεμος ἐξήσθενετο, τὴν δὲ πέμπτην ὥραν τῆς ἐσπέρης, ἐκόπασεν ἐντελῶς. Τὰ πλοιάρια ἔπλεον πρὸς τὸ στενὸν τῆς Γαρσίτας. Κατὰ συμβουλήν τοῦ Βαλδέξ, οἱ ἐπιβάται ἠτοιμάσθησαν νὰ σταθμεύσουν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, κατὰ ληλὸν πρὸς διανυκτέρευσιν. Τὸ διανυθεὶν διάστημα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ὑπερέβη τὰ δεκαπέντε χιλιόμετρα, καὶ τὴν ἐπαύριον, λίαν πρωί, τὰ πλοιάρια πάλιν ἐξεκίνησαν.

Ἡ διέλευσις τοῦ στενοῦ τῆς Γαρσίτας δὲν παρουσιάζει καμμίαν δυσκολίαν. Εἶνε προσιτὸν καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Ἀλλ' ὅτε ὁ Ὄρενόκος εἶχε καὶ τὸν μῆνα τοῦτον ἀρκετὸν βάθος διὰ πλοίαρια πεπλατυμένα ἀπὸ κάτω. Ἐν τούτοις τὰ ὕδατα τοῦ ἤρχιζαν νὰ κατέρχωνται, ἀφ' οὗ ὁ Σεπτέμβριος εὕρισκετο περὶ τὰ μέσα, καὶ

ἀργότερα, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνομβρίας, τὸ βάθος τοῦ θάλαττοῦτο σημειαντικῶς. Ὅπως δὲ ποτε, αἱ βροχαὶ ἦσαν ἀόκητ ραγδαῖαι καὶ συχναί. Οἱ ἐπιβάται θὰ τὰς ὑφίσταντο μέχρι τῆς ἀφίξεώς των εἰς Ἀγίον Φερνάνδον. Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀόκητ ἐβρεχε τόσον, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ περιορισθῶν εἰς τὰ ὑπόσταγα. Μόνον ὁ ἄνεμος ἔτεινε νὰ δυναμώσῃ πάλιν, — καὶ διὰ τοῦτο δὲν παρεπονείτο κανεὶς.

Τὸ ἐσπέρας, εἰς ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ ἀνοιγόμενον πρὸς ἀνατολὰς, μετὰ τῆς δεξιᾶς ὄχθης καὶ μιᾶς νήσου, — τῆς νήσου Ράμπο Πελάδο, — τὰ τρία πλοιάρια ἐστάθησαν, εἰς μέρος ἀρκετὰ ἀσφαλές.

Ἀπὸ τῆς ἑκτῆς ὥρας μέχρι τῆς ἐβδόμης, οἱ κυνηγοὶ ἐθήρευσαν εἰς τὸ πυκνὸν καὶ σχεδὸν ἀδιαπέραστον δάσος τῆς νήσου, ὅπου ἐφόνευσαν μερικὰ πτηνὰ, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν στεγανοπέδων, παρατεθέντα εἰς τὸ γεῦμα τῆς ἰδίας ἐσπέρης. Ἐκτὸς τούτων, ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν ἐφόνευσεν καὶ ἕνα μικρὸν κροκόδειλον, ἐξ ἐκείνων τοῦς ὁποῖους οἱ Ἰνδοὶ ὀνομάζουν μ. π. α. μ. π. α., καὶ τῶν ὁποίων τὸ κρέας λέγεται νοστιμώτατον.

Ἐμαγειρεύθη καὶ ὁ κροκόδειλος, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ φάγῃ. Μόνος ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὡς φυσιοδίφης μὴ ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ εἶνε δύσκολος καὶ ἀρεῖλων νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα χάριν τῆς ἐπιστήμης, ἀπεφάσισε νὰ τον δοκιμάσῃ.

— Ἐ, πῶς σοῦ φαίνεται; ἠρώτησεν ὁ Ἑλλῶν.

— Χρ! ἔστην πρώτη μπουκιὰ δὲν εἶνε τόσο καλὸς, ἔστη δευτέρα ὅμως. . .

— Εἶνε; . . .

— Ἀποτρόπαιος!

Οὕτως ὁ κροκόδειλος κατεδικάσθη ἀνεκκλητίως καὶ ἐγκατελείφθη εἰς τοὺς νεύτας, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐμοσχόραγαν.

Τὴν ἐπαύριον, ἀναχώρησις ἐκ τῆς νήσου Ράμπο-Πελάδο καὶ ἐξακολούθησις τοῦ πλοῦ πρὸς τὰ νοτιοδυτικά, διότι αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν ἔχει ὁ Ὄρενόκος μετὰ τοῦ στενοῦ τῶν Γουαχίβων. Βροχὴ καὶ σήμερον ἀδιάκοπος· ἄνεμος διαλείπων. βορειανατολικός. Ἰστία πότε μὲν κρεμασμένα, πότε δὲ φουσκωμένα ὡς ἀερόστατον.

Τὴν ἐσπέραν, ὁ Βαλδέξ ἤραξε παρὰ τὴν νῆσον Γουαχίβων, διανύσας μόλις δώδεκα χιλιόμετρα, διότι ἡ ὠθησις τοῦ ἀνέμου ἦτο κατωτέρα τῆς τοῦ ρεύματος.

Τὴν ἐπαύριον, μετὰ ἡμέραν ἐπίπνον, τὰ τρία πλοιάρια ἐφθασαν εἰς τὸ στενὸν τῶν Γουαχίβων, ἐστάθησαν παρὰ τὸ στόμα τοῦ Καρίστια καὶ διενυκτέρευσαν ἡσυχῶς.

Ἐδῶ, ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ εἶνε πλατύτερα, ἀλλ' ἀνώμαλος, πλήρης νήσων καὶ νησιδίων. Ἐκτὸς τούτου, τέμνεται ὑπὸ διαφράγματος, ἐκ τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα πίπτουν εἰς καταρράκτην πολυθρόνον.

Τὸ τοπίον, πλήρες ἀγρίας μεγαλοπρεπείας, εἶνε ἐκ τῶν ὠραιότερων τοῦ μέσου Ὄρενόκου.

Οἱ ταξιδιώται ἔλαβαν καιρὸν νὰ το ἀποθαυμάσουν, διότι ἐχρειάσθησαν ἀρκέτας ὥρας νὰ διέλθουν τὸ στενὸν τῶν Γουαχίβων, — ἀνευ δυσκολίας ὅμως καὶ ἀνευ ἐκφορτώσεως, ὅπως καὶ τὸ προηγούμενον.

Τὸ ἀπόγευμα, περὶ τὴν τρίτην ὥραν, ἀκολουθοῦντες τὸν βραχίονα τῆς δεξιᾶς ὄχθης, ἐφθασαν εἰς τὴν πολίχνην Καρίστιαν, — ὁμώνυμον τοῦ βραχίονος, — ὅπου ἐμελλε νὰ γίνῃ ἡ ἐκφόρτωσις πρὸς εὐκολωτέραν διάβασιν τοῦ στενοῦ τῆς Μαϊπούρης. Ἐπανελήφθη δηλαδὴ ὅτι, ἐγίνεν εἰς τὸ Πουέρτο Ρεάλ. Κ' ἐδῶ ἐπίσης Ἰνδοὶ ἐφορτώθησαν εἰς τὴν ράχιν τὰς ἀποσκευὰς, καὶ συνώδευσαν τοὺς ἐπιβάτας μέχρι τῆς Μαϊπούρης, ὅπου ἐφθασαν περὶ τὴν πέμπτην ἐσπερινὴν ὥραν διότι τὸ διάστημα μετὰ Καρίστιας καὶ Μαϊπούρης δὲν ὑπερέβαινε τὰ ἑξ χιλιόμετρα, ἡ δὲ ἀτραπὸς, κατὰ μήκος τῆς ὄχθης, εἶνε εὐδατῶς.

Ἐδῶ ἔπρεπε νὰναμείνουν τὴν Γαλλινέταν, τὴν Μαρσιάλην καὶ τὴν Μορίσκη, αἱ ὁποῖαι θὰ ἤθελαν τουλάχιστον τρεῖς-τέσσαρες ἡμέρας διὰ νὰ φθάσουν. Καὶ καὶ μὲν τὸ στενὸν τῆς Μαϊπούρης εἶνε βραχύτερον τοῦ τῆς Ἀτούρης, ἀλλ' ὅμως παρουσιάζει ἐμπόδια σοβαρώτερα. Ὅπως δὲ ποτε, καὶ ταῦτα θὰ ὑπερηνίκων οἱ δεξιὸι καὶ ἀφισιωμένοι ἐκείνοι ναῦται, καὶ θὰ ἔκαμνον πᾶν ὅ,τι ἦτο ἀνθρώπινως δυνατόν διὰ νὰ φθάσουν τὸ ταχύτερον.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΜΕΡΟΝ. — Δευτέρα, 21 Μαΐου, — ἐγίνεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα μία ὥρα καὶ

συγκλητικὴ τελετὴ. Ὁ νεαρὸς Βασιλόπαϊς Ἀνδρέας, κατατασσόμενος εἰς τὸ ἱππικὸν μετὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπάρχου, ἔδωκεν ἐπισήμως τὸν ὄρκον τοῦ ἀξιωματικοῦ, — τὸν ὄρκον τοῦ στρατιώτου τῆς πατρίδος.

Ἡ ὀρκωμοσία ἐγίνε μετὰ μεγάλης πομπῆς εἰς τὴν Αἴθουσαν τοῦ Ἀγῶνος, εἰς τὴν ὥραν ἐκείνην αἰθούσαν τὴν πλήρη ἱερῶν ἀναμνήσεων, τὴν στολίζομένην ἀπὸ τὰς ἐνδόξους σημαίας τοῦ Εἰκοσιένα. Παρίστατο ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια, τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ὁ Μητροπολίτης, οἱ Ὑπαξιωματικοὶ καὶ οἱ

αὐλικοὶ ἐν μεγάλῃ στολῇ. Ἦσαν ἐπίσης ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Συντάγματος, εἰς τὸ ὅποτον θὰ ὑπερήρτη ὁ Βασιλόπαϊς. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἶχε παραταχθῇ στρατός, διὰ νὰ ἀποδώσῃ τὰς τιμὰς. Εἰς τὸ μέσον, παρὰ τὴν τράπεζαν τῆς τελετῆς, ἐστάθη ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ κρατὼν τὴν Σημαίαν τοῦ συντάγματος. Ὁλόκληρον τάγμα τὴν εἶχε συνοδεύσῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα μετὰ τὴν μουσικὴν ἐμπρόσ, περιτοιχιζομένην ὑπὸ ἐννεα ὑπαξιωματικῶν. Καὶ προσῆλθεν ὁ Βασιλόπαϊς Ἀνδρέας, περιβεβλημένος τὴν μεγάλην στολὴν τοῦ βαθμοῦ του, — διὰ πρώτην φοράν, — καὶ τὴν ταινίαν τοῦ ἐλληνικοῦ Μεγαλοσταύρου. Τότε, ἐγγίζων μετὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα τὴν σημαίαν καὶ μετὰ τὴν δεξιάν τὸ Εὐαγγέλιον, βαθύντατα συγκεκινημένος, μετὰ τοὺς ὀρθαλμοὺς πλήρεις δακρύων, ἀπήγγειλε τὸν ὄρκον διὰ φωνῆς παλλομένης. . . Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὀρκωμοσίας ὁ στρατὸς ἐπαρουσίαζεν ὄπλα. Ἐπειτα ὁ Βασιλόπαϊς ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων, καὶ μετέβη εἰς τὴν παρακειμένην Αἴθουσαν, ὅπου τῷ ἐπαρουσιάσθησαν ἕνας-ἕνας οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Συντάγματος, — οἱ νέοι του συνάδελφοι. Καὶ ἡ τελετὴ ἔληξε, καὶ ἡ Σημαία ἀπῆλθε μετὰ τὴν ἰδίαν πομπήν.

Βεβχίως ἡ ἡμέρα αὕτη θὰ μείνῃ ἀλησμένη εἰς τὴν ζωὴν τοῦ νεαροῦ Βασιλόπαϊδος. Σήμερον εἰσῆλθεν εἰς τὸν στρατὸν, εἰς τὸν κόσμον, ὅπου τόσον μεγάλη τὸν ἀναμένει θείσις. Νεώτατος ἀκόμη, ἐφηβὸς μόλις, περιβεβληθὴς στολὴν ἀξιωματικοῦ, καὶ ἐφόρεσε παράσημα, καὶ εἶνε ἐτοιμὸς νὰ δεχθῇ ὅλας τὰς τιμὰς, τὰς ὀφειλομένας εἰς τὴν ὑψηλὴν του θέσιν. Ἀξιωματικὸς βασιλόπαϊς! Πόση αἴγλη εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς τίτλους, ἡνωμένους! Πόσον ζηλεύουν καὶ μακαρίζουν ὅλοι τὸν εὐτυχὴ αὐτὸν θνητόν, τὸν γεννηθέντα παρὰ τὰς βαθυμύδας ἐνὸς Ὄρενου, ὑπὸ τὴν σκιάν ἐνὸς στέμματος! . . . Πόσον ὠραία καὶ εὐκολὸς καὶ γλυκεῖα εἶνε ἡ ζωὴ δ' αὐτόν, ὅλη ἐστρωμένη μετὰ ῥόδα, χωρὶς ἀγκάθι κανέν! . . . Πλούτη, δόξα, τιμὰ, διασπασαί, εὐτυχία, ἀνάπαυσις, — ἰδοὺ ἡ ζωὴ του. Ἀχ, καὶ νὰ εἴμεθα ὅλοι Βασιλόπαϊδες. . . ἔ;

Καὶ ὅμως! . . . Εἶνε πολὺ ἡπατημένοι ὅσοι σκέπτονται ἔτσι, ὅσοι νομίζουν ὅτι καὶ οἱ Βασιλόπαϊδες δὲν ἐργάζονται, δὲν κοπιάζουν, δὲν υποφέρουν, δὲν αγωνίζονται, ὅπως καὶ οἱ κοινοὶ θνητοί. . . Εἶνε πολὺ ἡπατημένοι ὅσοι νομίζουν, ὅτι οἱ παρφυρογένητοι τὰ εὕρισκουν ὅλα ἐτοιμα, ὅτι δὲν ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὰς λύπας των, τοὺς πόνους των, τὰς εὐθύναις των, τὰ καθήκοντά των. . . Νὰ ἤστυραν πόσον ἐκοπίασε, πόσον ἐεργάσθη, πόσον ἐμελέτησεν ὁ βασιλόπαϊς Ἀνδρέας, ἕως νὰ γίνῃ ἱκανὸς νὰ περιβληθῇ τὴν στολὴν τοῦ ἀνθυπάρχου! Ὁλίγας ἡμέ-

ρας πρὸ τῆς ὀγκομωσίας, εἰς τὰ ἀνάκτο-
ρα εἶχον ἄλλην ἐορτήν : ὁ Βασιλόπαις
Ἀνδρέας ἔδιδε τὰς ἐξετάσεις του. Ἐξη-
τάσθη εἰς ὅλα τὰ ἀνώτερα μαθηματικά
καὶ στρατιωτικά μαθήματα, καὶ ἀπῆντη-
σεν ἄριστα. Ἐ! δὲν πιστεύω ὅλα αὐτὰ
τὰ δύσκολα πράγματα νὰ ἐμβῇκαν μόνον
εἰς τὸ κεφάλι του, μόνον διότι ἔτυχε
νὰ γεννηθῇ Βασιλόπαις ! Τί λέγετε καὶ
σεῖς οἱ ἄλλοι ; Ὁ βασιλόπαις Ἀνδρέας δὲν
ἐκοπίασε τοῦλάχιστον ὅσον καὶ οἱ ὁσὸς ἴσχυ-
τε μαθητῆς τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς
τῷ Εὐελπίδων ; Κ' ἐγὼ σὰς λέγω : ἀκόμη
περισσότερον, πολὺ περισσότερον ! Διότι
πρὸς τοὺς Βασιλόπαιδας εἶνε πάντοτε
αὐστηρότεροι καὶ οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδασκα-
λοι. Ἀπαιτοῦν ἀπὸ αὐτοὺς πολὺ περισσό-
τερα πράγματα ἢ ἀπὸ αὐτοὺς ἐξαφνα
ἀπὸ σᾶς διότι ἡ θέσις των εἶνε ὑψηλότερα,
ἀλλὰ καὶ ἡ εὐθύνη των μεγαλύτερα, καὶ
τὰ καθήκοντα των περισσότερα. Ἐξαφνα
ὁ υἱὸς ἐνὸς κοινοῦ θνητοῦ εἰμπορεῖ νὰ κά-
μῃ καὶ τοῦ κεφαλιῷ του ὁ υἱὸς τοῦ βασι-
λέως ὅμως, ὅχι, εἶνε ἀδύνατον : ὅλ' ἀμὲν
ἐκεῖνο ποῦ πρέπει. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν
ἀνεγίνωσκα πῶς ἀντράφη ὁ νέος βα-
σιλεὺς τῆς Ἰταλίας, ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ Β'.
Λοιπὸν σὰς λέγω, ὅτι κανεὶς
ἀπὸ σᾶς δὲν ὀλ' ἡμποροῦσε νὰνθεῖν εἰς
τόσα μαθήματα, εἰς τόσην πειθαρχίαν,
εἰς τόσην σκληρότητα εἰμπορῶ νὰ εἴπω.
Καὶ ἐνθυμοῦμαι τοὺς τραγεῖς λόγους,
τοὺς ὁποίους τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ παι-
δαγωγὸς του, ὁ αὐστηρότερος τῶν παιδα-
γωγῶν, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν ἐφείδετο ποτέ :

— Ὑψηλότατε, καὶ τὸ παιδί τοῦ πα-
πουτῆ καὶ τὸ παιδί τοῦ Βασιλῆ, ὅταν
εἶνε γαῖδοῦρι, εἶνε γαῖδοῦρι !
Βέβαια ὅμως ἀληθεύει καὶ τὸ ἐναν-
τίον : Καὶ τὸ παιδί τοῦ παπουτῆ, καὶ τὸ
παιδί τοῦ Βασιλῆ, ὅταν εἶνε ἄνθρωπος,
εἶνε ἄνθρωπος. Τὸ ἀπέδειξεν ὁ Βασιλό-
παις, ὁ καὶ οὗ ἀπηνυθύνθη ἡ ὕβρις, ὁ
ὁποῖος εἶνε σήμερον ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους
καὶ τοὺς πλέον μορφωμένους βασιλεῖς
τῆς Εὐρώπης. Τὸ ἀποδεικνύει μὲ τὰς
λαμπράς του ἐξετάσεις καὶ ὁ βασιλόπαις
Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος ἀναμφιβόλως ὅλ' εἶνε
ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἀξιωματικούς τοῦ
στρατοῦ μας, καὶ ὅλ' ὑπηρετήσῃ πεφωτι-
σμένως καὶ εὐσυνειδήτως τὴν πατρίδα
του. Naί, κάθε ἄνθρωπος, εἴτε βασιλό-
παις εἴτε κοινὸς θνητός, τότε μόνον εἶνε
ἄξιός νὰ ζηλευεῖται καὶ νὰ μακαρίζεται,
ὅταν κάμῃ πιστῶς τὸ καθήκον του, ὅταν
εἶνε ἄξιός τῆς θέσεως τὴν ὅποιαν κατέ-
χει. Ἄρα, καμμία ἀνάγκη νὰ εἴμεθα
ὅλοι Βασιλόπαιδες . . .

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

ΤΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟΝ

Ἐπειτα, ὀλίγων καὶ πάλιν τὴν Ἑλ-
λην ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὁ Δόνουγος
εἶπε :

— Δὲν μου ἐπνίγηκε λοιπὸν τὸ παι-
δάκι μου ; . . . Ὡ, τί εὐτυχία ! Μὰ πῶς
τὴν ἤρπες, Ἀρχη ; . . . Ἐλαβες ἕνα
γράμμα μου ; . . . Εἶχε ἔστὸ λαϊμὸς τῆς ἑν-
α μ ε ν τ α λ λ ι ὀ ν, μὲ τὴν εἰκόνα τῆς
μητέρας τῆς μέσης ;

Ἡ Ἑλλη ἔφερε τὴν χεῖρά εἰς τὸν
λαϊμὸν καὶ ἔδειξε τὸ πολὺτιμον ἐγκόλπι-
ον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπεχωρίζετο ποτέ.

— Εἶνε λοιπὸν ἡ κόρη σου ; ἡρώτησε
καὶ πάλιν ὁ θεῖος Ἀρχης, σχεδὸν μετὰ
δυστασεῖας, ἐν ᾧ ἡ Ἑλλη ἐψιθύριζε :

— Εἶχα προαἰσθημὰ . . . πάντοτε ἔ-
λεγα ὅτι ὁ πατέρας μου δὲν ἀπέθανε !

— Ἀκόμη ρωτᾷς ἂν εἶνε ἡ κόρη μου ;
εἶπεν ὁ Δόνουγος. Μὰ εἶσαι καλά, Ἀρ-
χη ; . . . Ἐλα, πέ μου, πῶς τὴν ἤρπες ;
Δὲν εἰξεύρεις ὅτι τὴν εἶχα γιὰ πεθαμένην
καὶ ὅτι ἀπὸ τόσα χρόνια τώρα, δὲν ἔπαυ-
σα ποτὲ νὰ τὴν κλαίω ; . . . Παῖδί μου !
χρυσὸ μου παιδί ! . . .

Καὶ τὴν ἐφίλησε πάλιν.

Ἡ ἀλήθεια ἤρχισε νὰναλάμπῃ μέσα
εἰς τὴν σαστισμένην κεφαλὴν τοῦ θεοῦ
Ἀρχη.

Ἡ Ἑλλη ἦτο ἡ κόρη τοῦ ἀδελφοῦ
τοῦ Δονούγου. Εἰς αὐτὴν ἀνῆκεν ἡ βαλί-
ζα ἐκεῖνη. Ἀλλὰ κατὰ λάθος, ὁ ναύτης
εἶχεν ἀφίσχῃ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ, ἀντὶ τῆς
Ἑλλης, τὴν Ρόζαν. Τὸ μυστήριον διε-
ρωτήετο.

— Τότε λοιπὸν σὺ εἶσαι ἡ ἀνεψία μου !
ἀνέκραξεν ἐπιτέλους. Καὶ λαβὼν τὴν
Ἑλλη ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς
τῆς, τὴν κατεφίλησε τρυφερώτατα.

Ἀλλοῖμονον ! κανὲν ἀπὸ τὰ τρία πρό-
σωπα τοῦ μικροῦ τούτου οἰκογενειακοῦ
δράματος δὲν ὑπώπτευεν, ὅτι παρίστατο
ὡς μάρτυς καὶ τέταρτον πρόσωπον ! . .

Ἡ Ρόζα, ἡ δυστυχὴς Ρόζα, ἐπιστρέ-
ψασα εἰς τὴν οἰκίαν πολὺ ἐνωρίτερα ἢ
ὅσον ἀνεμένετο, — ἀπὸ τὴν μισοαντικτὴν
ὕβριν, τὰ εἶχεν ἴδῃ, τὰ εἶχεν ἀκούσῃ
ὅλα ! . .

Εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις, ἐμάν-
τευσε τὴν σκληρὰν ἀλήθειαν. Καὶ ἄφω-
νος, τρέμουσα, εἶχεν ἀπομείνῃ ἐκεῖ, ὡς
καρφωμένη εἰς τὸ πάτωμα.

Εἶδε τὴν Ἑλλη εἰς τὰς ἀγκάλας ἐ-
κείνου, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ εἶνε ὁ πατέ-
ρας τῆς. Ἦκουσε τὰς τελευταίας λέξεις
τοῦ θεοῦ Ἀρχη. Τότε, δὲν ἤσθάνθη
τὴν δύναμιν νὰ υποφέρῃ οὔτε στιγμὴν
περισσότερον τὴν πικρίαν καὶ τὴν ἀγω-
νιστὴν ὀλίσφιν, ἡ ὁποία περιέσφιγγε τὴν
καρδίαν τῆς. Ἐκείνος, ὁ θεῖος Ἀρχης,
τὴν ἀπεδίωκε, τὴν ἐγκατέλειπε, καὶ ἔπερ-

νεν ἄλλην ἀνεψίαν εἰς τὴν θέσιν τῆς . . .

« Τότε λοιπὸν σὺ εἶσαι ἡ ἀνεψία μου ! »
εἶχεν εἰπῇ πρὸς τὴν Ἑλλη, τονίζων τὸ
σὺ ἐκεῖνο χαρακτηριστικῶς.

Μόνον μετὰ τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας,
ὁ θεῖος Ἀρχης, ἀνήσυχος ποῦ δὲν ἔδλε-
πε τὴν Ρόζαν, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ ἐ-
πιστρέψῃ καὶ μὲ δύο μικράς τῆς φίλας,
κατοικοῦσας ἐκεῖ πλησίον, ἀπεφάσισε νὰ
στεῖλῃ τὸν Δάρρην νὰ τὴν ζητήσῃ.

Ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης ἐπέστρεψε μόνος.

— Ἡ μὲς Ρόζα, τῷ εἶπαν, ἔχει φύγῃ
πρὸ πολλοῦ.

Ἡ Ἑλλη ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ δω-
μάτιόν τῆς, τὸ ὁποῖον ἤρπε κενόν.

Τότε ἔφαξαν παντοῦ, εἰς ὅλον τὸ σπῆ-
τι, ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω . . . Τίποτε !

Ἡ Ρόζα εἶχε γείνη ἄφαντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Εἰς τὸ Λονδίνον

Πρέπει τώρα νὰ ἐπανέλθωμεν ὀλίγας
ὥρας ὀπίσω, διὰ νὰ ἐνηλώσωμεν πῶς ἡ
Ρόζα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπῆτι τὸσον ἐ-
νωρίς, καὶ ἔμαθεν οὕτως ἀποτόμως τὴν
φοδερὰν εἰδῆσιν, τῆς ὁποίας ὁ κ. Βώρκε
ἐσκέπτετο, διὰ τῆς στοργῆς του, νὰ ἐ-
λαττώσῃ τὴν πικρίαν. Διότι, — εἶνε πε-
ριττὸν καὶ νὰ το εἴπω, — εἰς τὴν πατρι-
κὴν καρδίαν τοῦ θεοῦ Ἀρχη δὲν ὑπῆρ-
χεν οὔτε ἔγνος ὀπισθοβουλίας διὰ τὴν ἀ-
γαπητὴν τοῦ Ρόζαν, ὅταν ἔσυρε τὴν Ἑλ-
λην εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τῇ εἶπε :

« Τότε λοιπὸν σὺ εἶσαι ἡ ἀνεψία μου. »
Ἦμποροῦσε νὰνακαλύψῃ πολλὰς ἀκόμη
ἀνεψίας, χωρὶς νὰ μεταβληθῶν τὰ αἰ-
σθηματὰ του καθόλου. Ὅσον βαθεῖα καὶ
ἂν ἦτο ἡ πρὸς τὴν Ἑλλη ἀγάπη του,
δὲν ἡμποροῦσε νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν ἀ-
γάπην, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε πρὸς τὴν Ρό-
ζαν. Τὴν ἀγαποῦσε πλέον ὡς ἰδίαν τοῦ
θυγατέρα τὸ δὲ ἀνακαλυφθὲν γεγονός,
ὅτι ἡ Ἑλλη καὶ οὐχὶ ἡ Ρόζα ἦτο ἡ ἀνε-
ψία του, δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ μεταβάλῃ
τίποτε. Ἡ ἀγάπη ἔμενεν ἀγάπη.

Λοιπὸν, μετὰ τὸ μῆθημα τοῦ χοροῦ,
τὰ παιδία ἀνέβησαν νὰ παίξουν εἰς τὸ
εὐρὸ σπουδαστήριον, ὅπου εὕρισκτο μὲ
τὴν παιδαγωγὴν τῆς ἡ μικρὰ Δώρα Ὁ
γραδου, χαριτωμένον κοράσιον τεσσάρων
ἐτῶν, τὸ ὁποῖον, ἐπειδὴ πρὸ πολλῶν ἡ-
μερῶν ἦτο ἀδιάθετον, δὲν ἡμποροῦσε νὰ
καταβῇ.

Εἰς τοὺς ἐφθαλμούς τῆς Δώρας, ἡ Ρό-
ζα μὲ τὰ ὠρατὰ ξανθὰ μαλλιά, μὲ τὰ γα-
λανὰ μάτια, μὲ τὰ κόκκινα μάγουλα, μὲ
τὴν χάριν καὶ τὴν ζωηρότητα τῆς, ἐφα-
νετο ὡς βασιλοπούλα τῶν παραμυθίων.
Καὶ μόλις τὴν ἔδλεπεν, ἀμέσως ἔτρεχε
κοντὰ τῆς, διὰ νὰ τὴν χαϊδεύσῃ ἡ Ρόζα
καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ.

Ὅπως πάντοτε, καὶ τώρα ἡ μὲς Ρόζα
τὴν ἐκάθισεν εἰς τὰ γόνατά τῆς, ἐστήρι-
ξε τὴν κεφαλὴν τοῦ κορασίου ἐπὶ τοῦ ὤ-

μου τῆς, καὶ ἤρχισε νὰ τῆς διηγῇται
ἕνα παραμῦθον, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν δύνα-
μιν νὰ φέρῃ μεϊδιάμα εἰς τὰ ξηρὰ καὶ
φλέγοντα χεῖλη τῆς Δώρας. Ἐπειτα ἔ-
σκυψε καὶ ἐσῆκωσε τοὺς ξανθοὺς τῆς βο-
στρύχους, διὰ νὰ τὴν φιλήσῃ.

— Ὡ, μὲς Μπράουν ! εἶπε πρὸς τὴν
παιδαγωγόν. Μὰ τί ἔχει ἡ Δώρα ; Καίει
ὅλη καὶ τὸ δέρμα τῆς εἶνε κατακόκκινον.

Συγχρόνως ἐξεκούμωσε τὸ φορεμα-
τάκι τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς, καὶ παρετήρη-
σεν ὅτι ὁ λαϊμὸς τῆς καὶ τὸ στήθος τῆς
ἦτο γεμάτον ἀπὸ ἐρυθρὰς κηλίδας.

Ἡ μὲς Μπράουν ἄρπαξεν ἀμέσως τὴν
Δώραν καὶ ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον, χω-
ρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν. Ἐτρεξαν νὰ φωνά-
ξουν τὸν ἱατρόν. Καὶ ὁ ἱατρὸς εἶπεν ὅτι
ἡ Δώρα εἶχε σκαρλατίναν, ὅτι ἔπρεπε
νὰ τὴν ἀπομονώσουν ἀπὸ τὰ ἀδελφιά τῆς,
καὶ νὰ στεῖλουν τὸν γρηγορώτερον ὅλα
τὰ ξένα παιδία εἰς τὰ σπῆτια των.

Αὐτὸς ἦτον ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον
ἡ Ρόζα εἶχεν ἐπιστρέψῃ τὸσον ἐνωρίς
εἰς τὴν Πλατεῖαν Φιτσοῦιλιαμ. Πρὶν
εἰσελθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐστάθη ἀπέξω
ἀπὸ τὴν ὕβριν, ἐκπληκτικὸς ποῦ ἔδλεπεν
ἐκεῖ τὸν ξένον κύριον, οὕτω δὲ παρευρέ-
θη ἄρατος εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς Ἑλ-
λης ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ ἤκουσε τὸν
θεῖον Ἀρχην νὰ λέγῃ εἰς αὐτὴν ὅτι εἶνε
ἀνεψία του.

Τότε ἀνέβη ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν
τῆς. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ καρδία τῆς ὀλ'
συνετριβετο, ὅτι ὀπαθήνησκεν ἀπὸ λύπην,
ἂν ἔμενε μίαν στιγμὴν ἀκόμη ἐκεῖ. . .
Ἦρχισε νὰ περιπατῇ ἐπάνω-κάτω εἰς
τὸ δωμάτιόν τῆς, συμπλέκουσα τὸς χεῖ-
ρας ἀπὸ ἀπελπισίαν, καὶ ἐν τῇ ὀλίσφει
τῆς ἐμιλοῦσα μεγαλοφώνως :

— Καὶ ἐγὼ τώρα τί ὀλ' γίνω ; . . . τί
ὀλ' γίνω ; . . . ἔλεγε.

Δὲν εἶχε πλέον κανένα νὰ τὴν παρη-
γορῇ, κανένα διὰ νὰ τὴν συλλογίζετο
καὶ διὰ νὰ τὴν ἀγαπᾷ. . . Αὐτὸ ἐνόμι-
ζεν, εἰς τὴν ὑπερβολικὴν τῆς λύπην. . .

Ἐπειτα ἔπεσε κάτω ὀλοφύουσα, καὶ ἄφ'
οὗ ἐκλαυσεν ἀρεκτὴν ὥραν, προσεπάθησε
νὰ τακτοποιήσῃ κάπως τὰς ιδέας τῆς.

Ὡστε λοιπὸν ἡ Ἑλλη ἦτο ἡ μὲς
Βώρκε, ἡ ἀνεψία τοῦ θεοῦ Ἀρχη. Καὶ
ἡ Ρόζα δὲν ἦτο τίποτε. . . Πῶς νὰ ὑπο-
φέρῃ παρομοίαν συμφορὰν ; . . . Δὲν τῇ
ἔμενεν οὔτε κἂν ἡ παρηγορία τοῦ θανά-
του. Ἦτο νέα πολὺ νέα, καὶ ἴσως ὀλ'
ἐξοῦσε πολλὰ-πολλὰ χρόνια ἀκόμη, μὲ
αὐτὴν τὴν ὀλίσφιν, μὲ αὐτὴν τὴν πικρίαν
εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας τῆς.

Δυστυχὴς Ρόζα ! Δὲν ἤξευρεν ὅτι ὁ
χρόνος καταπαύει ὅλας τὰς ὀλίσφεις, δὲν
ἤξευρεν ὅτι αἱ πληγαὶ τῆς ψυχῆς θερα-
πεύονται μὲ τὸν καιρὸν ὅπως αἱ πληγαὶ
τοῦ σώματος.

Πεπεισμένη ὅτι ὀλ' ἐξακολουθοῦσεν αἰ-
ωνίως νὰ υποφέρῃ, νὰ πονῇ ἔτσι, ἀκίνητος
ὡς εἶχε πέσῃ εἰς τὸ πάτωμα, δὲν ἔπαυε

νὰ προβάλῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν τὴν ἰδίαν
πάντοτε ἐρώτησιν : « Τί ὀλ' γίνω ; . . »

Ἦτο ξένη καὶ ἐρημος. Δὲν ἤξευρε
κανένα τῆς συγγενῇ πουθενά, καὶ ἂν τυ-
χὸν εἶχε καὶ συγγενεῖς, εἰμπορεῖ νὰ ἦσαν
πτωχοὶ ἄνθρωποι, ἐλεεινοί, ζητιανοί,
κλέπται . . . ποῖος ξεῦρε ; Δὲν ἦτο πλέον
ἡ μὲς Βώρκε ! Ὁ θεῖος Ἀρχης δὲν
ἦτο πλέον θεῖός τῆς ! Καί, ὡς νὰ μὴν
ἀρκοῦσεν αὐτὸ, πρὸς ἐπίμετρον τῆς δυσ-
τυχίας τῆς, ἦτο θεῖος τῆς Ἑλλης. Ἀ-
νῆκεν εἰς τὴν Ἑλλη, καὶ ἡ Ἑλλη ἀ-
νῆκεν εἰς αὐτὴν.

Δυστυχὴς Ρόζα ! Πολύ, πολὺ σκληρὰ
ἐτιμωρεῖτο διὰ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς, διὰ
τὴν ὑπερηφάνειάν τῆς . . .

Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἀναγνωρίσῃ
ποτὲ τὰ ἐλαττώματά τῆς, δὲν ἡμποροῦ-
σε νὰ θεωρήσῃ τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν ὡς
τιμωρίαν ποῦ τῆς ἤξιζε. Δὲν ἐσυλλογι-
ζετο παρὰ μόνον τὴν δυστυχίαν τῆς, καὶ

ἐφαντάζετο ὅτι δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κό-
σμον ὀλόκληρον ὀλίσφιν καὶ συμφορὰ ἀ-
νωτέρα τῆς ἰδικῆς τῆς. Ἡ ἰδέα νὰ συ-
στήσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὸν Θεὸν δὲν
τῆς ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν, διότι δὲν ἤξευ-
ρε πόσην δύναμιν ὀλ' εὕρισκεν εἰς τὴν
προσευχὴν, τὴν βάλσαμον ὀλ' ἐχύνετο δι'
αὐτῆς εἰς τὴν ἀλγοῦσαν καρδίαν τῆς.

Καὶ τώρα, μὲ ποῖον θάρρος ὀλ' ἐπα-
ρουσιάζετο ἀπέναντι τοῦ θεοῦ Ἀρχη, ὁ
ὁποῖος δὲν ἦτο πλέον θεῖός τῆς, μὲ τί
πρόσωπον ὀλ' ἔδλεπε τὴν Ἑλλη, ἡ ὁ-
ποία τῆς εἶχε πάρῃ τὴν θέσιν τῆς, ἡ πῶς
ὀλ' ὑπεδέχετο τὸν ξένον ἐκεῖνον, τὸν ὁ-
ποῖον πρὸ ἐτῶν ἐθεωροῦσεν ὡς ἀποθαμέ-
νον, τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον, χωρὶς πο-
τὲ νὰ τὸν γνωρίσῃ, ἀνέκαθεν εἶχεν ἀγα-
πήσῃ ὡς πατέρα τῆς, καὶ ὁ ὁποῖος ἐπα-
ρουσιάζετο τώρα—ὁ κακός !—ὡς πατὴρ
τῆς Ἑλλης ; . . .

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'

Ὁ Φασουλάκης ἐπῆρε τὸν Παρασκευᾶν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ, εἰς τὸ ὠ-
ραῖον σπιτάκι ποῦ εἶχε κατασκευάσῃ μόνος του μὲ σανίδια.

Λίγο-λίγο τὸν ἔμαθε νὰ κουτσομιλῇ ἑλληνικὰ καὶ νὰ καταλαβαίνει

ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν ὁ κύριός του. 'Αλλ' ὁ Φασουλᾶκης ἔχει μεγάλα σχέδια διὰ τὸν μικρὸν ἄγριον. Δὲν θέλει νὰ τον ἀφίσῃ αἰωνίως ἀγράμματον, καὶ ἀποφασίζει νὰ τον μάθῃ νὰ διαβάζῃ.

Φορεῖ λοιπὸν τὰ γυαλιά του, βάζει στὸ κεφάλι τὸν ψηλὸν καὶ μυτερὸν σκοῦφόν του, πέρνει 'στὸ χέρι τὸ ραβδί του, καὶ τὸ μάθημα ἀρχίζει. Ἐμπρός!

'Αλλὰ τὸ μαῦρο καὶ σγουρόμαλλο κεφάλι τοῦ δυστυχισμένου Παρασκευᾶ εἶνε ἓνα ξεροκέφαλο πρώτης τάξεως!

'Ας του φωνάξῃ ὅσον θέλει ὁ Φασουλᾶκης: "Αλφα α, α, α! — 'Ο ἀραπάκος δὲν σκαμπάζει γρύ.

— "Α α α! κάμνει ὁ Παπαγάλος, σκαρφαλωμένος ἐπάνω 'στὸ μαυροπίνακα. Μπα! τόσω δύσκολο πρᾶγμα εἶνε νὰ πῇ κανεὶς "Α α α;

Καὶ κτυπᾷ τὰ φτερά του, καὶ γελά, καὶ χαχλάνει, καὶ περιπαίζει τὸν ἀραπάκον, καὶ κάμνει τόσον θόρυβον, ποῦ νομίζει κανεὶς ὅτι δέκα παπαγάλοι εὐρίσκονται μέσα εἰς τὸ δωμάτιον.

— "Ε! γιὰ νὰ σου πῶ!... Μὴν περιγελᾷς ἔτσι, κύριε Παπαγάλε, γιὰτὶ μὴ σου φαίνεται ὅτι σὺ ξεύρεις περισσότερα ἀπὸ τὸν Παρασκευᾶν.

Καὶ ὁ Φασουλᾶκης τραβᾷ δυνατὰ τὸ αὐτὶ τοῦ μαθητοῦ του καὶ ξαναρχίζει: "Α α α.

— "Α! ᾱ! ᾱ! κάμνει ὁ ἀραπάκος ἀπὸ τὸν πόνον.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! λέγει ὁ δάσκαλος, ποῦ ἄκουσεν ἐπὶ τέλους τὸ "Αλφα.

Καὶ τὸ μάθημα ἐξακολουθεῖ.

"Οταν ὅμως ὁ Φασουλᾶκης συλλαβίζει: β-α-βα, β-α-βα, β α β ᾱ...

— "Εχω βαδᾷ στ' αὐτὶ! φωνάζει ὁ Παρασκευᾶς.

"Οταν ὁ Φασουλᾶκης συλλαβίζει: κ-ο-κο, κ-ο-κο, κοκό...

— Θέλω γλυκό! ἀποκρίνεται ὁ Παρασκευᾶς.

"Οταν ὁ Φασουλᾶκης συλλαβίζει: μ-α-μα, μ-α-μα, μ α μ ᾱ...

— Θέλω τὴ μαμά! φωνάζει ὁ Παρασκευᾶς.

"Οταν ὁ Φασουλᾶκης συλλαβίζει: ν-α-να, ν-α-να, ν ᾱ ν ᾱ...

— Νυστάζω! φθάνει πειᾶ! φωνάζει ὁ ἀραπάκος.

"Α, μὰ ἔτσι ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ μάθῃ νὰ διαβάζῃ!...

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

(Διήγησις μικροῦ 'Αλσατοῦ.)

'Εκεῖνο τὸ πρωὶ εἶχα ἀργίση νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐφοβούμην πολὺ μὴ μὲ μαλώσῃ ὁ κύριος Χάμελ. 'Ισαῖσα μᾶς εἶχεν εἰπῆ, ὅτι θὰ μᾶς ἐξετάσῃ εἰς τὰ ρήματα, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξευρα οὔτε λέξι. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐσκέφθην νὰ τὸ στρήψω καὶ νὰ πάω 'στὰ χωράφια.

'Ο καιρὸς ἦταν τόσον ὥρατος! ἔκανε τόση ζέστη!

Τὰ κοσσοφία ἐσφύριζαν ἐκεῖ 'στὴν εἴσοδο τοῦ δάσους, καὶ πάρα κάτω, πῖσω ἀπὸ τὸ ὑδροκίνητον πρίον, 'στὸν κάμπο, οἱ Πρωῖσοι ἔκαμναν γυμνάσια. "Ολα αὐτὰ μὲ εἴλκυον περισσότερον ἀπὸ τὰ ρήματα, ἀλλὰ εἶχα τὴν δύναμιν νὰ ἀντισταθῶ καὶ ἐτάχυνα τὸ βῆμά μου.

'Εμπρός 'στὸ Δημαρχεῖον εἶδα κόσμον συναγμένον. Δύο ἔτη τώρα, ἐκεῖ πάντοτε ἐφθάνον ὅλοι αἱ κακαὶ εἰδήσεις, αἱ ἤτται τῶν Γάλλων, ἡ ἐπιστράτευσις, αἱ γερμανικαὶ διαταγαί, καί, ἐσκέφθηκα χωρὶς νὰ σταθῶ:

«Τί νέα πάλι θάχωμε σήμερα;»

'Ενῶ διεσχίζα τὴν πλατεῖαν τρέχων, ὁ Βάχτερ ὁ σιδηρουργὸς μου ἐφώνησε: «Μὴν τρέχῃς ἔτσι, μικρέ, ἔχεις καιρὸ νὰ πᾶς σχολεῖτο.» Ἐνῶμισα ὅτι μὲ ἐπερίπαυε, καὶ ἐφθασα τρέχων μὲ ὄλην μου τὴν δύναμιν 'στὴν αὐλὴν τοῦ Σχολείου.

Συνήθως, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, ὅλα τὰ παιδιά ἔκαμναν μεγάλον θόρυβον. "Αλλοι ἐτακτοποιοῦν τὰ βιβλία των, ἄλλοι ἐπανελάμβανον τὴν ἀποστήθισίν των, καὶ ὁ διδάσκαλος μὲ τὴν ρήγα εἰσιῶπα 'στὴν ἔδραν. Ἐλογάριαζα νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν θόρυβον, διὰ νὰ γλυστρήσω ἀπαρτηρητὸς εἰς τὸ θρανίον μου. ἄλλὰ ἴσια ἴσια σήμερα ὅλοι ἐσιωποῦσαν... 'Απὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο εἶδα ὅλους τοὺς συμμαθητάς μου 'στὰς θέσεις των, καὶ τὸν κύριον Χάμελ, ὁ ὁποῖος ἐπερνοῦσε καὶ ἐξαναπερνοῦσε, μὲ τὴν φοβερὰν ρήγα του.

"Ἡνοῖξα τὴν πόρτα σιγὰ σιγὰ καὶ ἐμβήκα... φαντάζεσθε ἂν ἤμουν κόκινος καὶ ἂν ἐφοβούμην... Καὶ ὅμως τίποτε!... Ὁ κύριος Χάμελ μὲ ἐκκύταξε χωρὶς θυμὸ καὶ μοῦ εἶπε σιγὰ: «Πήγαινε γρήγορα 'στὴν θέσιν σου, μικρέ

μου Φράντς! Ὁρμήζαμε χωρὶς ἐσένα.»

'Εκάθισα γρήγορα 'στὴν θέσιν μου. Τότε μόνον παρετήρησα, ὅτι ὁ δάσκαλός μας φοροῦσε τὴν καινούρια πράσινη ρεδιγκότα του, τὴν ὁποίαν δὲν ἔβαζε παρὰ τὰς ἐπισήμους ἡμέρας, καὶ εἰς τὰς ἐξέτασεις ὅταν ἐμοῖραζε τὰ βραβεῖα.

'Αλλὰ ἐκεῖνο ποῦ μὲ ἐξέπληξε περισσότερο, ἦταν ὅταν εἶδα 'στὸ βάθος τῆς αἰθούσης τοὺς χωριανούς καθισμένους καὶ σιωπηλοὺς σὰν καὶ μᾶς. "Ο "Αουξερ μὲ τὸ στρατιωτικὸν του καπέλλο, ὁ πρῶην δὴμαρχος, ὁ ταχυδρόμος καὶ ἄλλοι πολλοί. "Ο "Αουξερ εἶχε φέρῃ ἓνα ἀλφραθητᾶριο καὶ τὸ κρατοῦσε ἀνοικτὸ στὰ γονατὰ του, μαζὺ μὲ τὰ γυαλιά του, τὰ ὁποῖα εἶχε βάλῃ ἀνάμεσα στὰ φύλλα.

'Ενῶ ἐκύτταζα ἐκπληκτος ὅλα αὐτὰ, ὁ κύριος Χάμελ ἀνέβηκε στὴν ἔδρα καὶ μᾶς εἶπε:

«Παῖδιά μου, σήμερα εἶνε τὸ τελευταῖόν σας μάθημα. Ἡ διαταγὴ ἤρθε ἀπὸ τὸ Βερολῖνον. Στὰ σχολεῖα τῆς 'Αλσατίας καὶ Λωρραίνης θὰ διδάσκωνται τὰ Γερμανικά, καὶ αὐριο ἐρχεται ὁ νέος διδάσκαλος. Λοιπὸν σᾶς παρακαλῶ νὰ καθήστε φρόνιμα στὸ τελευταῖον γαλλικόν σας μάθημα.»

Αὐτὰ τὰ λίγα λέγοντα μὲ ἀνεστάτωσαν. "Α τοὺς ἀθλίους! νὰ τί εἶχαν τοιχοκολληθῇ στὸ Δημαρχεῖο!

Τὸ τελευταῖόν μου μάθημα!!!

Καὶ ἐγὼ ποῦ μόλις ἤξευρα νὰ γράφω; Δὲν θὰ μάθαινα ποτέ;—Πῶς μετανόουσα γιὰ τὸ χαμένο καιρό, ὅταν ἔτρεχα νὰ κυνηγῶ φωλιχὰς καὶ νὰ γλυστρῶ στὸ χιόνι, στὸ βουνό. Τὰ βιβλία μου ποῦ μοῦ φαίνονταν ἄλλοτε τόσο βαρεῖα, ἡ γραμματικὴ μου, ἡ ἱερὰ ἱστορία μου, ἔμοιαζαν σήμερα μὲ παληοὺς μου φίλους ποῦ ἐλυποῦντο ὅτι τοὺς ἀφίνα...

'Αρ' ὁ Κύριος Χάμελ; ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἔφρευγε, μὲ ἔκανε νὰ ξεχνῶ τὰς τιμωρίας καὶ τὴν ρήγα του.

'Ο καίμενός! Πρὸς τιμὴν τοῦ τελευταίου μας μαθήματος εἶχε βάλῃ τὰ καλά του ρούχα. Τώρα ἐνόησον διατί οἱ γέροι χωρικοὶ εἶχαν ἔλθῃ στὸ σχολεῖον ὥρην νὰ εὐχαριστήσουν τὸν διδάσκαλόν μας, ὁ ὁποῖος ἐπὶ σαράντα ἔτη ἔκαμε τὸ καθήκον του πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ ὁ ὁποῖος τώρα ἤναγκάζετο νὰ φύγῃ.

Αὐτὰ ἐσκέπτομην, ὅταν ἔξαφνα ἤκουσα τὸ ἔνομα μου. Ἐπρεπε νὰ εἰπῶ μᾶθημα. Τί δὲν θὰ ἔδινά διὰ νὰ ἡμπορούσα νὰ πῶ τὸ ρήμά μου νεράκι, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τὰ ἔχασα καὶ ἔμεινα ἄφωνος.

"Ἡκουσα τὸν κύριον Χάμελ, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔλεγε:

«Δὲν θὰ σὲ μαλώσω, μικρέ μου Φράντς! ἀρκετὰ τιμωρεῖσαι μόνος σου. Ἐτσι εἶνε... κάθε μῆρα λέγει κανεὶς: θὰ μάθω αὐριον. Καὶ ἔπειτα νὰ τί γίνεται... "Α! ἦτον μεγάλο δυστύχημα γιὰ

τὴν 'Αλσατία μας, νὰναβᾷ πάντοτε τὴν ἐκπαιδευσίν της. Τώρα οἱ Πρωῖσοι ἔχουν δικαίωμα νὰ μᾶς ποῦν. «Πῶς! ἰσχυρίζεσθε ὅτι εἰσθε Γάλλοι, καὶ δὲν ξεύρετε οὔτε νὰ γράψετε οὔτε νὰ διαβάσετε τὴν γλῶσσά σας!» Σ' ὅλα αὐτὰ, δὲν εἶσαι σὺ ὁ πλέον ἐνοχός. Καθεὶς ἔχει τὸ μεριδίον του. Οἱ γονεῖς σας δὲν εἶχαν ποτὲ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ σᾶς ἐκπαιδεύσουν, ἐπειροῦσαν νὰ σᾶς στέλνουν στὰ χωράφια. 'Αλλὰ μήπως καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐνοχός; Πόσες φορὲς σᾶς ἔβαλα νὰ ποτίσετε τὸν κήπον μου; καὶ ὅταν ἤθελα νὰ πάγω νὰ ψαρεύω, ἐδίσταζα νὰ σᾶς στείλω περίπατο;»

'Ἐπειτα, ἀπὸ τὸ ἓνα 'στὸ ἄλλο, ὁ κ. Χάμελ μᾶς ὠμίλησε διὰ τὴν γαλλικὴν γλῶσσα, μᾶς εἶπεν ὅτι εἶνε ἡ ὠραιότερα γλῶσσα τοῦ κόσμου καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ τὴν λησμονήσωμε. διότι, ὅταν ἓνας λαὸς πίπτῃ ὑπὸ τὸν ζυγόν, ἐν ὅσῳ ξεύρει τὴν γλῶσσάν του, εἶνε σὰν νὰ κρατῇ τὸ κλεῖδι τῆς φυλακῆς του.

'Ἐπειτα ἐπῆρε τὴν γραμματικὴν καὶ μᾶς ἐδίδαξε τὸ μάθημά μας. Ἦμουν ἐκπληκτος, διότι ἐννοοῦσα μὲ τόσῃν ευκολίαν ἦτον ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τὸ μάθημα ἐπέρασε τόσο γρήγορα...

Κατόπιν εἶχαμε καλλιγραφία. Διὰ σήμερον μᾶς εἶχε γράψῃ δύο ὥραϊα παραδείγματα: 'Α λ σ α τ ῖ α, Γ α λ λ ῖ α, 'Α λ σ α τ ῖ α, Γ α λ λ ῖ α.

'Ἐπρεπε νὰ ἰδῇτε πῶς καθεὶς μας ἐκοπίαζε. Δὲν ἤκούετο τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ γρίτς-γρίτς ποῦ ἔκαναν ἡ πέννες. Δύο ζῆνες μπῆκαν ἀπὸ τὸ παράθυρόν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔδωσε προσοχήν, οὔτε καν οἱ μικροί, οἱ ὁποῖοι ἐκοπίαζαν διὰ νὰ κάμουν ἴσια τὰ ἰῶτα των.

Στὴν στέγη τοῦ Σχολείου τὰ περισσότερα ἔκαμναν ροῦ-ροῦ καὶ ἔλεγα μέσα μου, ἐνῶ τὰ ἤκουα:

«Μήπως θὰ ταναγκάσουν καὶ αὐτὰ νὰ κελαιδοῦν γερμανικά;»

'Απὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὅταν ἐσῆκωνα τὸ μάτια μου, ἔβλεπα τὸν κύριον Χάμελ ἀκίνητον εἰς τὴν ἔδραν του, παρατηροῦντα μετὰ προσοχῆς τὰ διάφορα ἀντικείμενα, ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἐγχαράξῃ εἰς τὴν μνήμην τοῦ τὴν εἰκόνα των.

Σκεφθῆτε! σαράντα χρόνια, ἦτον ἐκεῖ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν. Μόνον ἡ ἔδρα καὶ τὰ θρανία εἶχαν παλινώσῃ: ἡ καρυδιὰς τῆς αὐλῆς εἶχαν μεγαλώσῃ, καὶ ὁ κισσὸς τὸν ὁποῖον εἶχε φυτεύσῃ ὁ ἴδιος, ἀνέβαινε τώρα ὡς τὴν στέγη. Τί λύπην ἔπρεπε νὰ αἰσθάνεται τώρα ὅπου ἦτον ἀναγκασμένος νὰ ἀφίσῃ ὅλα αὐτὰ, διότι ἔπρεπε νὰ φύγῃ διὰ παντός, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν τόπον!...

'Ἐν τούτοις εἶχε τὸ θάρρος νὰ μᾶς τελειώσῃ τὸ μάθημα. Μετὰ τὴν καλλιγραφίαν εἶχαμε ἱστορίαν, καὶ ἔπειτα οἱ μικροὶ ἐσυλλάβισαν: ΒΑ. ΒΕ. ΒΙ. ΒΟ... Ἐκεῖ κάτω, στὸ βάθος τῆς αἰ-

θούσης, ὁ μπάρμπα "Αουξερ εἶχε βάλῃ τὰ γυαλιά του καὶ ἐσυλλάβιζε καὶ αὐτός.

"Α! ὅθ' οὐμοῦμαι αὐτὸ τὸ τελευταῖον μάθημα...

'Ἐξαφνα ἡ καμπάνα ἐσήμανε μεσημέρι, ταυτοχρόνως ἠκούσθησαν αἱ σάλπιγγες τῶν Πρωῖσων, οἱ ὁποῖοι ἐγύριζαν ἀπὸ τὰ γυμνάσια. Ὁ κύριος Χάμελ, κάτωχρος, ἐσηκώθη εἰς τὴν ἔδραν του. «Φίλοι μου, εἶπε, παῖδιά μου!!! ἔ! ἔ! ἔ! ἄλλὰ κατὶ τὸν ἔπνιγε» δὲν ἡμποροῦσε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του. Τότε, γυρίζων πρὸς τὸν μαυροπίνακα, ἐπῆρε τὴν κιμωλίαν καὶ ἔγραψε μὲ μεγάλη γράμματα: «ΖΗΤΩ Ἡ ΓΑΛΛΙΑ!»

Καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν ἀκουμπισμένην εἰς τὸν τοῖχον, ἄφωνος μᾶς ἔκαμε σημεῖον:

«Ἐτελείωσε... πηγαίνετε!».

(Alphonse Daudet)

Μετάφρασις Κ. Α.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Β'.

'Ἐπειτα ἐρχονται τὰ παιγνίδια, — παιγνίδια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἀπὸ τὰ παλαιότερα ἕως τὰ σημερινά, καὶ ἀπὸ τὰ προστυχότερα ἕως τὰ πολυτελέστερα. Καὶ βλέπεις ἐκεῖ κοῦκλες καὶ κοῦκλες, στρατιωτάκια μολυβένια, ἀμαξάκια, νοικοκυρεῖα κουνιστικά, σπιτάκια, μηχανάκια, καραβάκια χιλιά δυό. "Ω, τί εὐτυχισμένη θὰ ἦτο ἡ Μίνα τοῦ «Ἐπὶ πτερύγων Ζεφύρου», — τὸ ἐδιδάσκατε; — ἂν τὴν ἔδωκαν ἐδῶ νὰ διαλέξῃ! Ἀλλὰ καὶ κάθε παιδί τὸ ἴδιον θὰ ἤθελε... Καὶ συλλογίζομαι πόσα καὶ πόσα παιδάκια θὰ ἐχαροποίησαν καὶ θὰ διεσκεδάσαν τὰ παλαιὰ αὐτὰ παιγνίδια, πρὶν ἔλθουν ἐδῶ, διὰ νὰ τέρπουν τὰ σημερινὰ παιδιά, ποῦ τα ἐπισκέπτονται καὶ χάσκουν ἐμπρός των ὥρες ὀλόκληρες...

'Ἐξαφνα εὐρίσκομαι ἐνώπιον ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον δὲν εἴμπορῶ νὰ ὀνομάσω παιγνίδι, ἂν καὶ εἶνε τοποθετημένον εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Τμήματος τῶν Παιγνιδίων. Εἶνε μία Φάτιν η... Ἰσως ἤξεύρετε, ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπην ἐπικρατεῖ συνήθεια νὰ χαρίζουν τὰ Χριστούγεννα εἰς τὰ παιδιά μικρὰς Φάτινας, εἴτε ἀπὸ χαρτί εἴτε ἀπὸ ξύλον, αἱ ὁποῖαι παριστάνουν τὸν Ἰησοῦν βρέφος εἰς τὰ γόνατα τῆς Μητρός του, τὸν Ἰωσήφ ὄρθιον πλησίον της, τὰ βωδάνια νὰ κλίνουν μετὰ τὸ κεφάλι των ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ σταύλου, καὶ τοὺς Ἀγγέλους νὰ πετοῦν ἀπὸ πάνω, μὲ τοὺς τρεῖς Μάγους καὶ τοὺς τρεῖς Ποιμένας. Μία τέτοια Φάτιν εἶνε καὶ αὕτη, ποῦ βλέπω εἰς τὴν Παιδικὴν Ἐκθεσιν. Ἀλλὰ ποῖα διαφορά καὶ... ποῖα τελειότης! Ἐν πρώτοις ἔχει μῆκος δέκα μέτρων — τὸ φαντάζεσθε;... καὶ εἶνε κα-

τασκευασμένη ὅλη ἀπὸ ξύλον σκαλιστὸν καὶ χρωματισμένον. Παριστᾷ ὀλόκληρον τοπίον, μὲ πύργους, μὲ σπιτίνα, μὲ καλύβας, μὲ δένδρα, μὲ βουνάκια. μὲ δρόμους, ὅπου περιπατοῦν — ἡ μᾶλλον στέκονται, — περισσότερα ἀπὸ τριακόσια πρόσωπα, τὰ περισσότερα πλουσιώτατα ἐνδεδυμένα καὶ ἀποτελοῦντα συμπλέγματα γραφικώτατα. Ἄλλοι πηγαίνουν πεζῇ, ἄλλοι ἐφιπποῖ, ἄλλοι μὲ γαϊδουράκια, καὶ ὅλοι διευθύνονται πρὸς τὸ θεῖον Βρέφος, τὸ ὁποῖον μετὰ τῆς Μητρός του κατέχει τὸ κέντρον τῆς συνθέσεως, διὰ νὰ το προσκυνήσουν καὶ νὰ τῷ προσφέρουν τὰ δῶρά των.

Ἡ θαυμασία αὕτη Φάτιν εἶνε ἱστορικὴ. Κατεσκευάσθη πρὸ ἑκατὸν πενήντα ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Καρόλου Γ' βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, καὶ εἰργάσθησαν δι' αὐτὴν οἱ μεγαλύτεροι καλλιτέχναι τῆς ἐποχῆς. Καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὴν Ἱταλίαν κατασκευάζουν καὶ πωλοῦν Φάτινας κατὰ τὸ ὑπόδειγμα αὐτῆς ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι καμμία δὲν εἶνε τόσον μεγάλη, τόσον πολυτελής καὶ τόσον καλλιτεχνική.

Εἰς τὴν Παιδικὴν Ἐκθεσιν βλέπει κανεὶς πολλὰ πράγματα διασκεδαστικά καὶ περιεργότατα. Ὁ Τόμ-Τίτ, ὁ διάσημος Τόμ-Τίτ ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπινόησιν καὶ δημοσιεύσιν ἕως τώρα πλῆθος Μαγικῶν Παιγνιδίων, — νομίζω, ὅτι μία συλλογὴ του ἔχει δημοσιευθῇ καὶ ἐλληνιστί, πρὸς διασκεδαστὶν τῶν οἰκονομικῶν συναναστροφῶν, — λοιπὸν, αὐτὸς ὁ μάγος Τόμ-Τίτ, διδάσκει εἰς τὴν Ἐκθεσιν τὰ παιδιά πῶς νὰ κατασκευάζουν μόνα των τὰ παιγνίδια των. Ἰπάρχει ἀκόμη μία Διθυσία Μουσικῆς, ἓνα Κόρτο σέριτο δηλαδὴ, εἰς τὸ ὁποῖον παίζουν ὅλο παιδί. Καὶ ἐδῶ — μέσα ἐπέρασα ὥραιας ὥρας, διότι ἀγαπῶ τὴν καλὴν μουσικὴν, οἱ δὲ μικροὶ αὐτοὶ μουσικοὶ εἶνε ὅλοι καλλιτέχναι. Καὶ πόσα παιδιά εἶδα νὰ διασκεδάζουν μαζί μου!

Ἀμὲ τὸ θεατράκι! Ἄλλη διασκεδασίς πάλιν ἐδῶ. Τὸ θεατράκι τῆς Παιδικῆς Ἐκθέσεως, εἶνε θεάτρον νευροσπάστων, μὲ ἄλλους λόγους Φασουλῆς. Ἐπερνοῦσα καὶ μὲ προσεῖλκυσα αἱ φωναί, αἱ χαρούμεναι φωναὶ τῶν παιδιῶν, ποῦ ἦσαν μαζεμέναι τριγύρω εἰς τὴν μικροσκοπικὴν σκηνήν. Καὶ εἰσῆλθα.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκοπίασα ἕως νὰ ἐννοήσω τὴν ὑπόθεσιν τῆς παριστανομένης κωμωδίας... Ἄ, νομίζω ὅτι τὴν ἐννοῶ: Ὁ Φασουλῆς ἔχει χρήματα... θέλει νὰ τα φυλάξῃ διὰ νὰ μὴ τοῦ τα κλέψῃ κασινεῖς... ἀλλὰ κατασκοπεύεται ἀπὸ τὸν Περικλέτον, ὁ ὁποῖος, φαίνεται, ἔχει πολὺ κακὰς διαθέσεις...

— Μὴν κυττάζεις! τοῦ φωνάζει ὁ Φασουλῆς μὲ τὴν φωνὴν του τὴν... φασουλίστικην.

— Δὲν κυττάζω, καλέ, δὲν κυττάζω,

ἀπαντᾷ ὁ Περικλέτος μὲ φωνὴν ὅχι ὀλιγώτερον ὀξεῖαν, — καὶ ρίπτει μιὰ ματιὰ πρὸς τὴν κρύπτην.

Ἀμέσως ἐξεγείρονται διαμαρτυρίαι ζωηραί. Οἱ μικροὶ θεαταὶ λαμβάνουν μέρος, χόριν τῆς ἀληθείας.

— Ψέμματα! λέει ψέμματα!... ἐκύτταξε!... φωνάζουν πανταχόθεν.

Καὶ ἀρχίζει ὁ διάλογος μετὰ Φασουλῆ καὶ... ἀκροατηρίου: «— Τὸν εἶδατε, παιδιά μου; — Τὸν εἶδαμε! τὸν εἶδαμε! — Μὰ εἴθε βέβαιοι! — Βεβαίωτατοι! »

Καὶ γὰρ! γκούπ! ὁ ψεύστης Περικλέτος ξυλοφορτόνεται, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν μικρῶν, οἱ ὅποιοι φωνάζουν:

— Δὸς του κι' ἄλλες! δὸς του!

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Φασουλῆς δὲν ἔχει καμμίαν δυσκολίαν καὶ τὸ ξύλον πίπτει ἀλύπητον.

Ὁ Περικλέτος ὅμως ἐνδιέκεται... Κρύβεται ἀργότερα, ἀρπάζει τὰ λεπτὰ τοῦ Φασουλῆ, καὶ ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι. Ὁ Φασουλῆς τὸν καταδιώκει, καὶ ζητεῖ τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀκροατηρίου του.

— Ἀπὸ ποῦ ἔφυγε; ἐρωτᾷ.

— Ἀπὸ ἐκεῖ! ἀπὸ ἐκεῖ! φωνάζουν ἐν χορῷ τὰ παιδάκια, καὶ δείχνουν ὅλα τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποσον ἔφυγεν ὁ κλέπτης. Ἐπῆραν τὸ μέρος τοῦ ἀδικημένου, καὶ ἔχουν μεγάλην χαρὰν δι' αὐτό. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν χαρὰν τῶν, ὅταν, μὲ τὴν βοήθειάν των πλέον, ὁ κλέπτης ἀνκαλύπτεται, συλλαμβάνεται καὶ τιμωρεῖται ὅπως τοῦ ἀξίζει:

— Γκλῆπ-γκούπ!.. γλῆπ-γκούπ!..

Νομίζω, μὴ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι διεσκέδασα κ' ἐγὼ ὅσον καὶ οἱ μικροὶ θεαταὶ τοῦ Φασουλῆ!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ

Νιαουρίζει τὸ γατάκι
Κι' ἀπ' τὸν πόνο σπαρταρᾷ,
Γιατί, δὲς του τὸ παιδάκι
Τοῦ τραβάει τὴν οὐρά.

Δὸς τοῦ, δὸς του, καὶ πεισμονέι
Καὶ τραβάει μ' ἀπονιά,
Μὰ κι' ὁ γότος πειὰ θυμόνει,
Μιά τοῦ κόβει γραντσουνιά.

Ξεφωνίζει τὸ παιδάκι
Καὶ τὸ χέρι του κρατάει...
Τρέχει, φεύγει τὸ γατάκι
Κάπου νὰ κρυφτῇ ζητάει...

Κ' ἡ μαμμάκα τρομαγμένη
Τρέχει βιαστικὴ πολὺ,
Τὸ μικρὸ χεράκι δένει
Καὶ μ' ἀγάπη τὸ φιλεῖ.

Τὸ μικρὸ νὰ κλαίη παύει...
Τὸ γατάκι τὸ κακὸ
Ἐρχεται κι' αὐτὸ νὰ λάβῃ
Ἀπ' τὰ χάδια μερτικό.

Κι' ἡ μαμμάκα 'στὸ παιδάκι
Δίνει ὀλόδροσα φιλιὰ.
Καὶ τοῦ βάζει τὸ γατάκι
Στὴ μικρὴ του ἀγκαλιά.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ συμμαθητῶν:

— Καὶ πῶς πάει, Νίκο, τὸ μάτι σου;

— Καλλίτερα... Ὁ Γιατρός μου εἶπε πῶς ἄρξαι νὰ βλέπω.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Κρίνου.

Ὁ Πατήρ: (δοκιμάζων τὸ κρασί.) — Χμ! βατισμένο εἶνε...

Ὁ μικρὸς του υἱός: — Καὶ πῶς το λένε;
Ἐστία ὑπὸ τῆς Σιμῆς Κόρης.

Εἰς τὸ μῦθον τῆς Γεωγραφίας:

Ἡ Διδασκάλισσα: — Λοιπὸν, τί λέγεται Ἀκρωτήριον;

Ἡ Ἀγριοβιολέττα: — Νά, ἡ ἄκρη τοῦ τυρίου.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἐλεάνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ παρὸν φυλλάδιον ἦτο ἐτοιμον... Δὲν ἔμενε παρὰ μόνον ἡ Ἀλληλογραφία. Καὶ εἶχα καθίστη εἰς τὸ τραπέζι μου, μὲ τὸν σωρὸν τῶν ἐπιστολῶν σας ἐμπρός μου, διὰ νὰ τὴν γράψω... ὅταν ἔρχεται ὁ Διανομεὺς καὶ μου φέρνει τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἀνανία ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Τί νὰ κάμω; Νά το ἀρῶσα διὰ τὴν ἄλλην ἐβδομάδα; Ἀλλὰ εἶνε κρίμα... ὅλ' καλῶς πολὺ, καὶ ἔπειτα ἕως τότε ὅλ' ἔληξ' ἔως καὶ τρίτον... Νάφαιρέσω τίποτε ἀπὸ τὴν ἄλλην ὕλην καὶ νὰ κάμω τόπον;... Ἀδύνατον! Αἱ σελίδες εἶνε ἐτοιμοὶ διὰ τὸ πιαστήριον. Τί νὰ κάμω λοιπὸν; Νάναθῶ τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ἄλλο τίποτε δὲν γίνεται.

Στέλλω λοιπὸν ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι εἰς ὅλους, καὶ...

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μέχρι σήμερον, ὅ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Ἰουλίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅπου δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφίᾳ μας εἰς φανίλλου, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

211. Αεξιγραφὸς λογοπαίικτος.

Δύο μύτες χωριστῆς
Ἐξ πύργου δύο φορέας,
Ἐνὸς ἥρωος εἶν' αὐτός,
Ποῦ θὰ βρῆς, πολὺ γνωστός.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Λοξίου.

212. Στοιχειογραφία.

Μ' ἄλλη καρδίᾳ εἰς μαθητῆς τὸν Ἰησοῦν ἀφίνει,
Καὶ φυσικὸν φαινόμενον 'στὸ πέλαγος θὰ γίνῃ.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἀγρινίου.

213. Τονόγραφος.

Τοῦ σώματος σου μέλος,
Ἄν δυνάστηθῃς,
Καλὸν θὰ ἔχω τέλος,
Δόξαι... ὅλ' ψηθῷ.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἐνδόλου.

214. Ἀναγραμματισμός.

Πόνος 'στὸ σῶμα ἢ 'στὴν ψυχὴ; καὶ ἂν μ' ἀναγραμματισμοῦ.

Ζῶν μικρὸν τετράποδον εὐθὺς θὰ σχηματίσῃ.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Τημενίου τοῦ Κόρινθου.

215. Τρίγωνον.

★ Δ ★ Δ ★ Δ
★ Δ ★ Δ ★ Δ
★ Δ ★ Δ
★ Δ

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Θεωμάτου τῶν Ῥωσίων Τριγών.

216. Πρόβλημα.

Νὰ εὐρεθῇ ἀριθμός, τοῦ ὁποῦ τὸ 1/2 καὶ τὸ 1/10 συν 21, σχηματίζει ἀριθμὸν ὑπερβαίνοντα τὸν ζητούμενον κατὰ ἕξι μονάδας.

Ἐστία ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῶν Δουλιχίων.

217. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

Ἀφαιροῦντες τέσσαρα γράμματα ἐξ ἐκείνης

τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συνενοῦντες καταλλήλως τὰ λοιπὰ, καθ' ἣν εὐρίσκονται σειράν, ἀποτελοῦμεν γνωμικόν.

Φροῦδος, λίκνον, σκοπός, ταῦτης, ὄρεος, ταῖρια, μαγεία, σπρώμα, βασιλῆς, κελλίον, κορυφή, Ἀρχαδία, εἶδωλον.

Ἐστία ἀπὸ τὸ Ἄγνωστο Ἑλληνοτόμο.

218. Ἀπρὸσδοκῆτον.

Ποῖον ζῶον, καίτοι ὁμοιάζει ὅσον κανὲν ἄλλον μὲ τὴν γάταν, δὲν εἶνε γάτα;

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Λαλῶ.

219. Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξής, ἀποτελοῦν Βασίλειον:

1, Μήτηρ ἡρώος. 2, Φυσικὸν φαινόμενον. 3, Γλυκισμα. 4, Τιτάν. 5, Ποιητῆς Τραγικός. 6, Ἐντομον χρησίμους.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου.

220. Φωνηεντόλιπον.

θ ρ - π σ κ - χ - κ ρ δ - μ λ ν

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Χρυσοθρόνου Μίθου.

221. Γρῆφος.

ε	11	11	φ	φ
ε	11	11	φ	φ
ε	11	11	φ	φ
ε	11	11	φ	φ

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Θεοφάνους.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πεννυσιακῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 14.

158. Ροδάκινον (ρόδχ, κοινόν). — 159. Τάγος - πάγος. — 140. Οἰνᾶς - Ἰαῖος.

Δ	142. ΠΟΣΕΙΔΩΝ (δῶς,
ή Δ ν	Σιδῶν, ἰδῶ, ἵππος, διδῶ,
ρ Κ α	ῶν, Νέσος.) — 143. Εἶπεν:
Μ	• Εἶμαι τέρας, ἀληθῶς! •
Η	(ὑπετέρας...) — 144. Ζη-
δ Ν ρ	μίαν αἰροῦ μᾶλλον ἢ κέρ-
η υ Η υ α	δος αἰσχρόν. — 145. ΚΑ-
ν ω χ ξ	ΤΑ ΊΣΙΣ, ΣΙΑΜ, ΣΑ-
ς	ΡΑ (ΚΙΣΣα, ΑΣΙΑ, ΤΙ-
	ΑΡα, ΑΣΜΑ). — 146. Ὁ

μοῖος ὁμοίω ἂν πελάζει. — 147. Οἱ φίλοι: ἐν δυστυχίᾳ φαίνονται.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὴ 10, διὰ δὲ τὸς συνδρομητὰς μας λεπτὴ 5 μόνον. Ἐκείνους ὅσοι 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ πλεονάζουσιν τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἐνῆλκτα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὴν Γραφίαν μίχι τῆς μεσημέρας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ πολλὸν τοῦ ἔργου τοῦ Σαββάτου, ἅλως μόνον διὰ τὸ μετεπόμενον.]

Αναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια μὲ ὅσους ἠθελὼν μοι ἀποστείλῃ ταῦτα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν: κ. Μιχαὴλ Λαζαρό Μάρχου, εἰς Σμύρνην. (Α - 31)

Εὐχαρίστως δέχομαι εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια ἐκ πάσης πόλεως τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τὰ ἀναποδίδω. Ἡ διεύθυνσίς μου: Mlle Hé'lene S. Dessylla, Andres (Grèce). (Α - 32)

Οἱ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὀδησῷ καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον, (Alexandrowski Prospect, No 3) εὐγενῶς ἀναδεχόμενα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τὸ αὐτὸ κ. Ἀντιπροσώπων πληροῦνται καὶ αἱ καθυστερούμεναι συνδρομαὶ παλαιότερων ἐτῶν ἐξ οἷσιν ὅποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας, ἐγγράφονται νέοι συνδρομηταί, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ ἀποστολῆς τῶν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς.